

Bet. og indst. vedr. ombudsmandens beretning for 1979

Beslutningsforslag nr. B 32. Betænkning afgivet af retsudvalget den 21. oktober 1980

Betænkning og indstilling

vedrørende

folketingets ombudsmands beretning for året 1979

I overensstemmelse med bestemmelserne i § 7, stk. 1, nr. 18, i folketingets forretningsorden har retsudvalget behandlet folketingets ombudsmands beretning for året 1979.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) har intet at bemærke til beretningen og stiller det nedenstående forslag til folketingsbeslutning.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til nedenstående forslag til folketingsbeslutning.

Ombudsmandsinstitutionen er, sådan som den i dag fungerer, stærkt medvirkende til at forstærke den i befolkningen voksende mistillid til det offentlige. Det er hævet over enhver tvivl, at et meget stort flertal af de mennesker, der endnu med deres illusioner i behold har indbragt deres sag for folketingets ombudsmand, i almindelighed føler sig latterliggjort, når de modtager det standardmæssigt meget omfattende svar, der næsten helt uafhængigt af sagens karakter munder ud i, at ombudsmanden ikke vil foretage sig videre i sagen.

Ombudsmandsinstitutionen har udviklet sig til at være en hån mod ganske almindelige menneskers naturlige og sunde retsopfattelse. En af forklaringerne herpå er, at personalet hos ombudsmanden i alt væsentligt håndplukkes fra den offentlige sektors herskende klasse og derfor jo reelt ikke er interesseret i at øve nogen særlig effektiv kontrol med den offentlige sektors magtudøvelse.

Efter ombudsmandslovens bestemmelser har ombudsmanden både ret og pligt til på eget initiativ at gribe ind og »krydsrevidere« f. eks. de offentlige myndigheders administration af de enorme skønsbeføjelser, folkestyret beklageligvis har henlagt til den offentlige forvaltning. En kvalificeret krydsrevision vil afsløre den kolossale forskelsbehandling bl. a. bestemt af sociale og politiske synspunkter, som i dag praktiseres i ly af skønsbeføjelserne. Forskelsbehandlinger, som medfører, at i tusindvis af medborgere hvert eneste år udsættes for meget grove og forvaltningsretlig uholdbare afgørelser. Denne forskelsbehandling afprøver ombudsmandsinstitutionen imidlertid normalt aldrig, men vurderer blot, om den konkrete afgørelse har ligget inden for den pågældende myndigheds skønsbeføjelse. Og så lukker ombudsmanden ganske roligt øjnene for, at myndighederne inden for deres skønsbeføjelser behandler medborgere fuldstændig vilkårligt.

En ombudmand skal efter fremskridtspartiets opfattelse repræsentere folket og på befolkningens vegne på eget initiativ føre en aggressiv kontrol med det kolossale offentlige magtapparat. Men det er beklageligvis ikke tilfældet i dag, hvor ombudsmandsinstitutionen er degenereret til et ligegyldigt myndighedsvedhæng.

Ombudsmanden burde være den lille mands vagthund over for bureaukrati og magtmisbrug. Men hvilken nytte har folket af en tandløs vagthund, som blot gør en